

egy része akkor telt el, amikor a házasfelek még olasz honosok voltak: nyilvánvaló az, hogy a fellebbviteli törvényszék helyesen ítélte akkor, amikor megtagadta egy olyan ítélettől a végrehajthatóságot, amely a fentnevezett hágai egyezmény 4. §-át ilyen nyilvánvalóan megsértette". *Dr. Rodolfo Goldschmied*
Trieste.

A csehszlovák valuta devalvációja folytán Csehszlovákiában is napirendre került az értékállandósági klauzula kérdése. A Frankfurter Zeitung információja szerint eredetileg törvényhozási szabályozásról volt szó, azonban a tényállások és érdekek annyira szerteágazók, hogy ezt a gondolatot az irányadó körök elejtették. Valószínűnek tartják, hogy a klauzulát az esetek minéműsége szerint különböző elbírálásban fogják részesíteni. Ha az értékállandósági klauzula nyilván a devalváció ellen óhajtott biztosítékot nyújtani, úgy az érvényben marad. Ez az eset főleg fenn különösen akkor, ha az aranyhoz vagy a külföldi pénzegységhez való viszonyban előálló változások ellen akar a kikötés védeni s ebből a célból az értékállandóság biztosítása végett egy minden kétségen felül álló mértéket állapít meg.

Másként alakul a helyzet, ha a szerződési szövegben a kötelezett összeg megállapításánál csupán a koronának aranytartalma van megállapítva. Ebben az esetben a kikötésnek nyilván az a célja, hogy a cseh korona belső vásárlóképeségének csökkenése, annak belföldi értékének leromlása ellen nyújtson védelmet. Mindaddig azonban ebben a tekintetben nem rosszabbodott a helyzet és a törvény szavai, valamint célja szerint az nem is fog bekövetkezni. Az ily aranyklauzula tehát nem szolgálhat alapul a követelések felértékelésére.

Két jogegységi kérdés a per és végrehajtási jog köréből.

A m. kir. Kúria elnöke április 14-ére két vitás per és végrehajtási jog körébe vágó elvi kérdést tűzött ki a jogegységi tanács napirendjére döntés céljából. A perjogi kérdés a következő: „Az a felet, aki a tárgyalás előkészítésére vonatkozó köteleességét elmulasztja, vagy elkésve teljesíti, ha emiatt a tárgyalást el kell halasztani (Pp. 203. §.), az okozott költségben nyomban, a tárgyalást elnapoló végzésben kell marasztalni, vagy ez a marasztalás a véghatározatra tartható fel?” A gyakorlatban ellentétes döntések voltak, kezdetben a Pp. életbeléptetése után inkább gyakori volt a tárgyalást elnapoló végzésben való marasztalás, míg újabban a bíróságok inkább a véghatározatra tartják fenn a marasztalást. A Pp. 424. §-a általános szabálynak a végítéletben való marasztalást állítja fel, illetve ha a peres eljárás másképen fejeződik be, abban a határozatban törté-